

mint amikor Joli néném megérkezett, de most egyedül volt a bánatával, mert azt a sok nyűglődést, alakoskodást, amit az utóbbi napokban végbevitt, nem tudtuk s nem is akartuk neki megbocsátani.

Amikor hátrament a disznóólhoz, hogy a legénykori bicskájával leszúrja a malacot, anya átölelt bennünket, s még a fülünket is befogta, hogy ne halljuk a sikítást, amelytől akár a föld is megrepedhetett. Vártunk, váraoztunk, de nem történt semmi. Jóval később derült ki, hogy apa gödröt ásott a kert végében, s a malactetemmel együtt legénykori bicskáját is elhantolta. Egészen ritka, gyöngyház nyelű példány volt, s úgy látszik, a sátánnak is tetszett, mert nem nyaggatta többé apám lelkiismeretét. Anyám is kiengesztelődött, s nem is emlegette többé ezt a szomorú históriát. Egyedül a sürgöny érdekelte volna, de hiába kereste és hiába dúlta föl a lakást, sehol sem találta. Joli néném ruhája alól időnként papírzörgés hallatszott, ami arra engedett következtetni, hogy a melltartójában vagy a bugyijában rejtegeti. Anya is erre gondolhatott, mert bevitte a nagyszobába, meztelenre vetköztette, a ruhadarabjait pedig alaposan kikutatta, de még egy fecnit sem talált.

Most már beletörődöttünk abba, hogy a zizegés Joli néném bőre alól jön elő, s ahogy múlik az idő, egyre erősödik. Férjhez kéne adni, sóhajtozik anya, de ő tudja a legjobbban, hogy ez lehetetlen. Nincs olyan férfiember a faluban, aki ne rendülne meg Joli néném szépsége láttán, városival meg nem engedjük összeállni. Vigyázunk rá, de még inkább az unokaöcsémre, mert ő aztán semmit sem ért ebből a nagy-nagy szomorúságból. Már óvodába jár, és azt mondják, futballistalába van.

Szlukovényi Katalin

KÖLTÖZÉSKOR

a megszilárdult földkéreg alatt
 lábnyom a sárban málló körvonal
 forrong a magma izzik él a mag
 avar alatt a tavalyi avar
 kitör lehül megreped rést kitölt
 bemenni választani megcsinálni
 alakot ölt alakot vált a föld
 szobánk rendjének hieroglifái
 kiválik visszacsúszik önmagába
 megint a kert lépcső le-föl hova
 feszíti nyomja oldja töri vájja
 mit minek fotel könyvek otthona
 míg megszüli s megsemmisíti itt
 dönt kiborult pohár kávé patakja
 felszínét önnön képződményeit
 félig írt papírok összeragadva

az olvadék fokozatosan hűl ki
 kapkod leül rágyújt tisztázni végre
 szétválik önmagát magához gyűjti
 bámul a tompa szétszórt napsütésbe
 hiány szennyeződés kristályhibák
 ha így ezt nem ha úgy azt én te ő
 míg kiadja egy öklömnyi achát
 véletlen kapcsolat de teste nő
 tükrének szeszélyes rajzolatát

Utódal

ez már megint a józan virradat
 vízelvezető csatorna ijesztő kordulása
 egy rendőrgépkocsi virágodat
 úgy tartsd hogy meg ne lássa
 a bokrok alján meglapulhat bárki
 néptelen reggel kiszolgáltattott
 a tiszta égen egyre több foltot látni
 felragyog elsötétül felragyog
 futás után még néhány lomha kört
 levezető jelleggel sántikálva
 megáll a nap feltisztul elgyötört
 kialvatlan varjú károgása

BUTA

Ó, nem buta, egyáltalán. Sőt,
 mondatai olyan szabatosak,
 akár egy Dosztojevszkij-figuráé.
 Vonalait anyjától örökölte,
 és Freudtól az apakomplexusát.
 Képein kimutatható – több
 más költő közt – Kormos hatása.
 Gyerekességét szezonvégi
 árleszállítás alkalmával vette
 tizenöt évesen egy barátnőtől.
 Egyáltalán: minden mozdulata
 visszavezethető valaki másra.
 Egyébként ügyesen leplezi,
 s mert mindenholnan keveset lop,
 fel sem tűnik – még sokra vihethi.
 Igazi érlelődő személyiség.

Ami az övé, az a legesetlenebb.
Lelkesedése a borsóleves iránt.
Újszülött ámulata fényben.
A szorongás szülte tolerancia.
Vihogások, amíg a feje
piros lesz és a könnyei potyognak.
Görcsösen őrzött őszintesége.
Botlások, szúnyogcsípések nyoma.
Minden, amit már megemésztett.
Tudatossága. Szégyenek. Versek.
S törvény adta jogánál fogva
amit mástól ajándékként kapott:
levelek, kavics, egy cseresznye íze.

VÉGÜL IS

A nappalok, éjszakák, nappalok,
reggeli, ebéd, vacsora míg átmegy
a beleimen, tudatomon át-
préselt szövegek, tanulmányaim
elmosják végül is rólam, belőlem
utolsó nyomaidat, pedig akkor
reggel karcsúbb volt derekam, az arcom
tisztább és finomabb rajzolatú.
Őrzöm a pokrócban a fű szagát.
A szobámat mondataiddal folyton
berendezem, átrendezem, másokkal
folytatott beszélgetéseim szövete
egy-egy szavadnál fölfeslik, kivillansz,
eltűnsz megint. Ha itt volnál, lehetnél
ennyire fontos?